

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **JUDr. J. K., správce konkursní podstaty úpadce T. s. r. o. v likvidaci**, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Zítkova 9, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2005, č. j. 15 Ca 96/2005 - 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2005 č. j. 15 Ca 96/2005 - 13, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 1. 11. 1999 č. j. 1046-93/120/99, kterým byl změněn dodatečný platební výměr vydaný Finančním úřadem dne 23. 10. 1998 č. j. 37613/98/198970/0555, jímž byla úpadci dodatečně snížena daňová ztráta z příjmů právnických osob za rok 1993 o částku 594 538 793,18 Kč, a to tak, že podle ustanovení § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) byla dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za uvedené zdaňovací období ve výši 97 834 500 Kč. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud zdůraznil, že stěžovatel v daňovém řízení neprokázal existenci předání listinných cenných papírů novým nabyvatelům, aby bylo možné tento obchodní případ účtovat a následně uplatnit jako daňový výdaj, ačkoli nesl důkazní břemeno. Proto se finanční ředitelství nemuselo zabývat dalšími částkami, které neuznal správce daně, neboť byl povinen přezkoumat prvostupňové rozhodnutí pouze v rozsahu požadovaném v odvolání. Finanční ředitelství bylo oprávněno hodnotit předmětný účetní případ po právní stránce odlišně a v této souvislosti i dokazování doplnit. Krajský soud uvedl,

že ve výzvě ze dne 8. 9. 1999 finanční ředitelství pochybilo, pokud učinilo odkaz na ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků, výzvu však bylo oprávněno vydat podle ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé citovaného zákona. Z uložení povinnosti doložit vlastnictví k cenným papírům zřetelně vyplývá úmysl finančního ředitelství získat doklady prokazující, že se úpadce stal majitelem akcií a mohl s nimi disponovat. Krajský soud konstatoval, že do pořizovací ceny akcií byla nesprávně zahrnuta i částka 5 953 593 Kč představující souhrn položek, které neuznal správce daně ve zprávě o daňové kontrole, nicméně tato částka již podruhé do daňového základu započtena nebyla, proto uvedené pochybení nemělo žádný vliv na výši dodatečně vyměřené daňové povinnosti.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru nenapadal posouzení částek, které se týkají výdajů na pořízení uvedených akcií (správce daně zvýšil výnosy, nikoli neuznal výdaje), a proto nemohl být finančním ředitelstvím vyzván k doplnění odvolání předložením důkazních prostředků. Bylo tak porušeno ustanovení § 50 odst. 3 věty první zákona o správě daní a poplatků. Správce daně totiž zvýšil výnosy z prodeje akcií, nikoli neuznal náklady na jejich pořízení. Je-li podkladem výzvy skutečnost, která není odvoláním napadána, je v rozporu s citovaným ustanovením, aby byl stěžovatel vyzván k jejímu prokázání a k doplnění odvolání. Podle názoru stěžovatele krajský soud rovněž nesprávně posoudil přiměřenost 15-ti denní lhůty. Závěr soudu o možnosti prodloužení lhůty nemá oporu v ustanovení § 43 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Skutečnost, že stěžovatel mohl požádat o prodloužení této lhůty za situace, kdy výzva nemá opravný prostředek ani odkladný účinek, je irelevantní. Vlastnictví k cenným papírům, k jehož prokázání byl stěžovatel výzvou ze dne 8. 9. 1999 vyzván, nelze prokázat žádným důkazem, neboť cenné papíry nejsou objektem vlastnického práva, a proto nemohou být ve vlastnictví, ale pouze v majetku. Z obsahu výzvy nemohl krajský soud dospět k závěru, že finanční ředitelství mělo úmysl uložit doložení dokladu prokazujícího, že úpadce se stal majitelem akcií. Důkazní prostředky tak měly být předloženy k neexistujícímu objektu vlastnického práva. Proto není správný závěr krajského soudu, že pokud stěžovatel nereagoval na předmětnou výzvu, neunesl důkazní břemeno. Dále stěžovatel namítal, že krajský soud nemohl dospět k závěru, že částka, která je nesprávně zahrnuta do částky pořizovací ceny akcií, nemá vliv na napadené rozhodnutí. Soudem stanovený postup výpočtu základu daně neodpovídá odůvodnění finančního ředitelství a je nad rámec přezkoumávaného rozhodnutí, neboť z rozhodnutí o odvolání je nepochybné, že finanční ředitelství v žádném případě nesčítalo částku 918 350 000 Kč s částkou 5 953 593,18 Kč, ale celou částku považovalo za pořizovací cenu akcií. Krajským soudem odůvodněný postup finančního ředitelství nemá oporu ve skutkovém zjištění. Podle názoru stěžovatele se finanční ředitelství nevypořádalo se všemi důvody uvedenými v odvolání, a to konkrétně s námitkou uvedenou pod bodem III. a IV. Jestliže právní předpis ukládá povinnost odvolacího orgánu vypořádat se s důvody obsaženými v odvolání, není správný názor soudu o tom, že finanční ředitelství nepochybilo, pokud se s ohledem na jiné právní hodnocení nezabývalo těmito odvolacími námitkami. Proto se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že v daňovém řízení bylo nutné prokázat, zda došlo k předání listinných cenných papírů znějících na majitele novým nabyvatelům, aby bylo možno tento obchodní případ účtovat a následně uplatnit jako daňový výdaj. Vzhledem k tomu, že to stěžovatel neučinil, byla částka uplatněná v nákladech v rozporu se zákonem č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o daních z příjmů“). Bylo nutné prověřit, kdy došlo k okamžiku nabytí předmětných akcií. Důkazní břemeno leželo na stěžovateli. Rozhodnutí správce daně bylo finančním ředitelstvím přezkoumáno v rozsahu požadovaném stěžovatelem, neboť odvolací orgán není vázán pouze návrhy stěžovatele a může rozhodnout i v jeho neprospěch. Z těchto důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že u společnosti T., s. r. o. v likvidaci byla provedena daňová kontrola mimo jiné daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1993. Podle zprávy o daňové kontrole společnost T., s. r. o. (ke dni 6. 3. 1995 byla v obchodním rejstříku zapsána změna názvu na T., s. r. o.) uzavřela dne 1. 9. 1993 smlouvu o umožnění přednostního úpisu akcií se společností C. P. G., a. s. a na základě této smlouvy se zavázala upsat celé navýšení základního jmění této společnosti upisovací listinou ve výši 999 000 000 Kč. Splacením celé jmenovité hodnoty akcií se stala vlastníkem akcií v počtu 499 500 kusů, z nichž každá měla nominální hodnotu 2000 Kč. Získané akcie nabízela k veřejnému prodeji, avšak smlouvy o prodeji akcií uzavírala ještě před nabytím vlastnického práva k těmto akciím. Právní účinky kupních smluv mohly nastat až 18. 11. 1993 a k tomuto dni mohla být převedena vlastnická práva k akciím. Do tohoto data je tržní hodnota akcií rovna jmenovité hodnotě, tj. částce 2000 Kč za jednu akcii. Akcie prodávala za cenu nižší než byla její tržní hodnota. Rozdíl v cenách nebyl doložen a pro daňové účely měla být použita tržní cena ze dne 18. 11. 1993, což je cena, za kterou je sama nabyta. Rozdíl mezi cenou, za kterou měly být akcie prodány a cenou, která měla být použita pro daňové účely, činil částku 588 585 200 Kč. Dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 10. 1998 č. j. 37613/98/198970/0555 byla společnosti T., s. r. o. v likvidaci dodatečně snížena daňová ztráta z příjmů právnických osob za rok 1993 o částku 594 538 793,18 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal daňový subjekt odvolání, v němž namítal, že v oblasti cenných papírů je považováno za samozřejmé, že prodávající, který se v rámci termínovaných obchodů zavazuje dodat cenné papíry, si je teprve v budoucnu opatří. Rovněž namítal, že tvrzení o tom, že nominální hodnota koresponduje tržní hodnotě akcií neodpovídá obsahu správního spisu. V rámci odvolacího řízení byla společnosti T., s. r. o. v likvidaci zaslána výzva ze dne 8. 9. 1999 označená jako „vytýkácí řízení dle ustanovení § 43 daňového řádu“, v níž byla tato společnost vyzvána k předložení důkazů, jimiž bude prokázáno nabytí vlastnictví k cenným papírům a rovněž prokázáno prodání cenných papírů, tj. že cenné papíry byly předány jejich novým nabyvatelům. Ke splnění výzvy byla stanovena 15-denní lhůta. Výzva byla daňovému subjektu řádně doručena dne 9. 9. 1999 a ten na výzvu nereagoval. Poté bylo dne 1. 11. 1999 vydáno napadené rozhodnutí, jímž byl dodatečný platební výměr změněn.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nemohl být vyzván k doplnění odvolání předložením důkazních prostředků, neboť nenapadal posouzení částek, které se týkají výdajů na pořízení předmětných akcií, je třeba konstatovat, že ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá až čtvrtá zákona o správě daní a poplatků umožňuje odvolacímu orgánu daňové řízení doplňovat. Stěžovatel v souladu s citovaným ustanovením nebyl nucen doplňovat odvolání, ale byl vyzván k předložení důkazních materiálů, aby odvolací orgán při přezkumu platebního výměru mohl objektivně posoudit správnost účtování a zahrnutí výdajů na pořízení akcií C. P. G., a. s. do daňového základu, tak prostředky i v průběhu

odvolacího řízení, pokud je k tomu odvolacím orgánem vyzván. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nepřesná formulace použitá finančním ředitelstvím, že je stěžovatel vyzván k předložení uvedených důkazních materiálů doplňujících odvolání.

Obdobnou námitku týkající se porušení ustanovení § 50 odst. 3 věta první zákona o správě daní a poplatků, tzn. že v odvolání nenapadal posouzení částek týkajících se výdajů na pořízení akcií, stěžovatel uplatnil již v podané žalobě. Krajský soud se důvodností této námitky zabýval na str. 9 a 10 napadeného rozsudku. Stěžovatel však v námitce obsažené v kasační stížnosti nereaguje na argumentaci krajského soudu, zejména jeho závěr, že finanční ředitelství mohlo případ odlišně účetně a právně zhodnotit, ale konstatuje, že závěr soudu nemá oporu ve skutkových zjištěních. Za skutková zjištění učiněná v daňovém řízení je třeba považovat to, že společnost T., s. r. o. upsala akcie a jimi bylo navýšeno základní jmění společnosti C. P. G., a. s. a tyto akcie byly prodávány společností T., s. r. o. třetím osobám. Správce daně rovněž vycházel z toho, že společnost T., s. r. o. zaúčtovala částku 918 350 000 Kč, tj. cenu pořízení akcií do nákladů v souvislosti s jejich prodejem. Stěžovatel však v kasační stížnosti neuváděl, že by finanční ředitelství, resp. krajský soud, vycházely z jiných skutkových zjištění, popř. co sám za ona skutková zjištění ve věci považuje. Proto námitka vytýkající rozpor závěrů soudu se skutkovými zjištěními není důvodná.

Rozsah podaného odvolání je dán skutkovými okolnostmi, které byly ve věci zjištěny. O překročení rozsahu podaného odvolání by se jednalo např. tehdy, pokud by finanční ředitelství v rámci odvolacího řízení projednávalo jiné účetní případy, jiné daně či jiná zdaňovací období, které zpráva o daňové kontrole rovněž obsahuje, než ve vztahu ke kterým byl vydán dodatečný platební výměr. O takovou situaci se v dané věci nejednalo. Jestliže se finanční ředitelství v odvolacím řízení zaměřilo na to, zda bylo prokázáno nabytí předmětných akcií a následně jejich prodej třetím osobám, nejde o nepřípustné překročení rozsahu odvolacího přezkumu požadovaného v odvolání. Prokázání nabytí předmětných akcií je podstatné při posouzení, zda lze úhrn cen pořízení majetkových cenných papírů v případě jejich prodeje považovat za daňový náklad (takto o něm účtovala i společnost T., s. r. o.) podle ustanovení § 24 odst. 2 písm. r) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů účinného ve zdaňovacím období roku 1993 (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Pokud stěžovatel uvedený předpoklad v odvolacím řízení neprokázal, nelze finančnímu ředitelství vytýkat, že z této skutečnosti vycházelo a případ odlišně právně posoudilo. Jedná se proto o skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, avšak mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí (ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá zákona o správě daní a poplatků), ke kterým je oprávněn odvolací orgán přihlídnout a lze v jejich důsledku změnit odvoláním napadené rozhodnutí i v neprospěch odvolatele. Výzvu, která byla k prokázání těchto skutečností vydána, proto nelze považovat z namítaného důvodu za nezákonnou.

Dále stěžovatel namítal porušení ustanovení § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, neboť se finanční ředitelství nevypořádalo se všemi důvody uvedenými v odvolání. Obsahově obdobnou námitku uplatnil stěžovatel také v žalobě na str. 8. Krajský soud v odůvodnění rozsudku na str. 10 uvedl, že finanční ředitelství nepochybně, pokud se, s ohledem na jiné právní hodnocení, nezabývalo v odůvodnění rozhodnutí o odvolání těmi odvolacími námitkami, jimiž stěžovatel vyvracel jednotlivá tvrzení správce daně obsažená ve zprávě o daňové kontrole. Stěžovatel uplatnil námitku v kasační stížnosti pouze v obecné poloze, když odkazuje na znění ustanovení § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků a neuvádí konkrétně ve vztahu k odůvodnění napadeného rozsudku, proč závěr v něm vyjádřený nepovažuje za správný. Stejně tak jen obecně uvádí, že rozhodnutí o odvolání je v důsledku toho nepřezkoumatelné, když nepřezkoumatelnost dovozuje pouze z absence

odůvodnění k odvolacím námitkám a nikoli z toho, jak se tato skutečnost projevuje ve vztahu k důvodům, o které finanční ředitelství své rozhodnutí opřelo. Smyslem citovaného ustanovení je zajistit, aby odůvodnění rozhodnutí o odvolání bylo dostatečně úplné a ve vztahu k odvolateli přesvědčivé. Vždy je proto třeba posoudit, zda je ta která odvolací námitka pro posouzení věci stěžejní (tak by tomu bylo v případě, pokud by se odvolací orgán opřel o právní závěry učiněné správcem daně), či nikoli. Pouze v prvním případě může mít skutečnost, že se odvolací orgán v rozhodnutí o odvolání s odvolací námitkou nevypořádal, za následek zrušení rozhodnutí o odvolání. Jak již bylo uvedeno, finanční ředitelství doplnilo v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků daňové řízení a své rozhodnutí opřelo o důvody odlišné od těch, které uvedl správce daně ve zprávě o daňové kontrole a které poté stěžovatel namítal v odvolání. Krajský soud pak v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně zdůvodnil, proč neuvedení stanoviska finančního ředitelství k odvolacím námitkám stěžovatele nemá v této věci za následek nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost, jeho rozhodnutí. Kasační námitka proto není důvodná.

Další stížní námitka se týkala přiměřenosti lhůty ke splnění povinností podle výzvy ze dne 8. 9. 1999. Není-li lhůta pro některý úkon v daňovém řízení stanovena obecně závazným právním předpisem, určí podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků přiměřenou lhůtu rozhodnutím správce daně. Zároveň upozorní na právní důsledky nedodržení této lhůty. Lhůtu kratší 8 dnů lze stanovit jen zcela výjimečně pro úkony jednoduché a zvláště naléhavé. V daném případě finanční ředitelství pro předložení důkazních prostředků stanovilo stěžovateli lhůtu 15-ti dnů ode dne následujícího po doručení výzvy, ale stěžovatel, byť mu byla výzva řádně doručena, na ni nijak nereagoval, např. nesdělil případné obtíže spojené s jejím dodržáním pro splnění uložené povinnosti, a neuvedl ani konkrétní okolnosti, pro které nebylo možno lhůtu dodržet. Rovněž tak v předchozím řízení neuvedl konkrétní okolnosti, které by případně mohly vést finanční ředitelství k závěru, že stanovená lhůta je pro splnění uložené povinnosti nepřiměřeně krátká. Stěžovatel rovněž ani v kasační stížnosti konkrétně neuvádí, které povinnosti nemohl ve stanovené lhůtě splnit a z jakých důvodů. Lze proto pouze obecně konstatovat, že patnáctidenní lhůtu nelze bez dalšího považovat v dané věci za lhůtu nepřiměřenou a nelze krajskému soudu vytýkat absenci úvah k otázce přiměřenosti lhůty, když ani stěžovatel v daňovém řízení proti délce stanovené lhůty nic nenamítal.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou stížní námitku, že z povinnosti předložit důkazní prostředky k vlastnictví k cenným papírům nelze dovodit, že finanční ředitelství požadovalo prokázání skutečnosti, že se stěžovatel stal majitelem akcií. Nelze dovodit nezákonnost předmětné výzvy a následně rozhodnutí o odvolání jenom z toho, že odvolací orgán žádal prokázání nabytí vlastnictví místo prokazování toho, že se cenné papíry staly majetkem stěžovatele. V ustanovení § 24 odst. 2 písm. r) zákona o daních z příjmů bylo stanoveno, že za náklad může být v případě prodeje cenných papírů považován úhrn cen pořízení majetkových cenných papírů za zdaňovací období. K pořízení majetkových cenných papírů byla povinnost obsažená v bodě I. předmětné výzvy směřována a Nejvyšší správní soud dospěl shodně jako krajský soud k závěru, že se zřetelem k obsahu celé výzvy je třeba považovat obsah výzvy za dostatečně konkrétní k tomu, aby na ni stěžovatel mohl reagovat.

Stěžovatel dále označil za nesprávný závěr o tom, že pokud nereagoval na předmětnou výzvu, neunesl důkazní břemeno. Jak již bylo výše zdůvodněno, nejednalo se o nezákonnou výzvu. Finanční ředitelství ve výzvě sice nesprávně odkazovalo na ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků a krajský soud k tomu uvedl, že jde o odkaz chybný, avšak výzva

obsahuje rovněž ustanovení § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož mohla být výzva v odvolacím řízení vydána. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, k jejichž prokázání byl v průběhu daňového řízení vyzván. Bylo na stěžovateli, aby v průběhu odvolacího řízení prokázal pořízení majetkových cenných papírů, neboť bylo zjištěno, že částka za upsané akcie byla společností C. P. G., a. s. doplacena z úvěru poskytnutého společností T. C., a. s. ke dni 17. 11. 1993, nebyl však předložen žádný doklad o převzetí akcií a pro období předcházející tomuto datu nebyl rovněž předložen zatímní list podle ustanovení § 177 obchodního zákoníku. Stejně tak byl stěžovatel vyzván k tomu, aby prokázal, že došlo k předání listinných cenných papírů novým nabyvatelům, na což nereagoval, byť byl nositelem důkazního břemene.

Pokud stěžovatel namítal, že soudem stanovený postup výpočtu základu daně neodpovídá odůvodnění rozhodnutí o odvolání a je nad rámec přezkoumávaného rozhodnutí, obsahově podobnou námitku stěžovatel uvedl i v žalobě (str. 7 a 8), když namítal absenci odůvodnění ve vztahu k ostatním neuznaným částkám s tvrzením, že na tyto nelze uplatnit ustanovení § 24 odst. 2 písm. r) zákona o daních z příjmů. Krajský soud nepovažoval postup, kdy byla částka 5 953 593,13 Kč zahrnuta do pořizovací hodnoty příslušných akcií za správný, ale podrobně zdůvodnil, proč uvedené pochybení nemá vliv na výši stanovené daňové povinnosti. Soudem uvedený součet jednotlivých částek nesloužil k „doplnění“ odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu, ale ke zdůvodnění, proč pochybení finančního ředitelství nemělo v konečném důsledku vliv na výši dodatečně vyměřené daňové povinnosti a na zákonnost rozhodnutí o odvolání. Proto neobstojí námitka, že krajský soud místo finančního ředitelství prováděl výpočet základu daně a z toho důvodu jde nad rámec odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel rovněž konkrétně neuvedl, zda a jak byla v jeho neprospěch rozhodnutím o odvolání ovlivněna výše uložené daňové povinnosti, popř. konkrétně nerozvádí, jaké další negativní důsledky z nesprávné právní kvalifikace pro něj vyplývají.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu